

ЛИСТОПАД

ISSN 0132-4462

1984

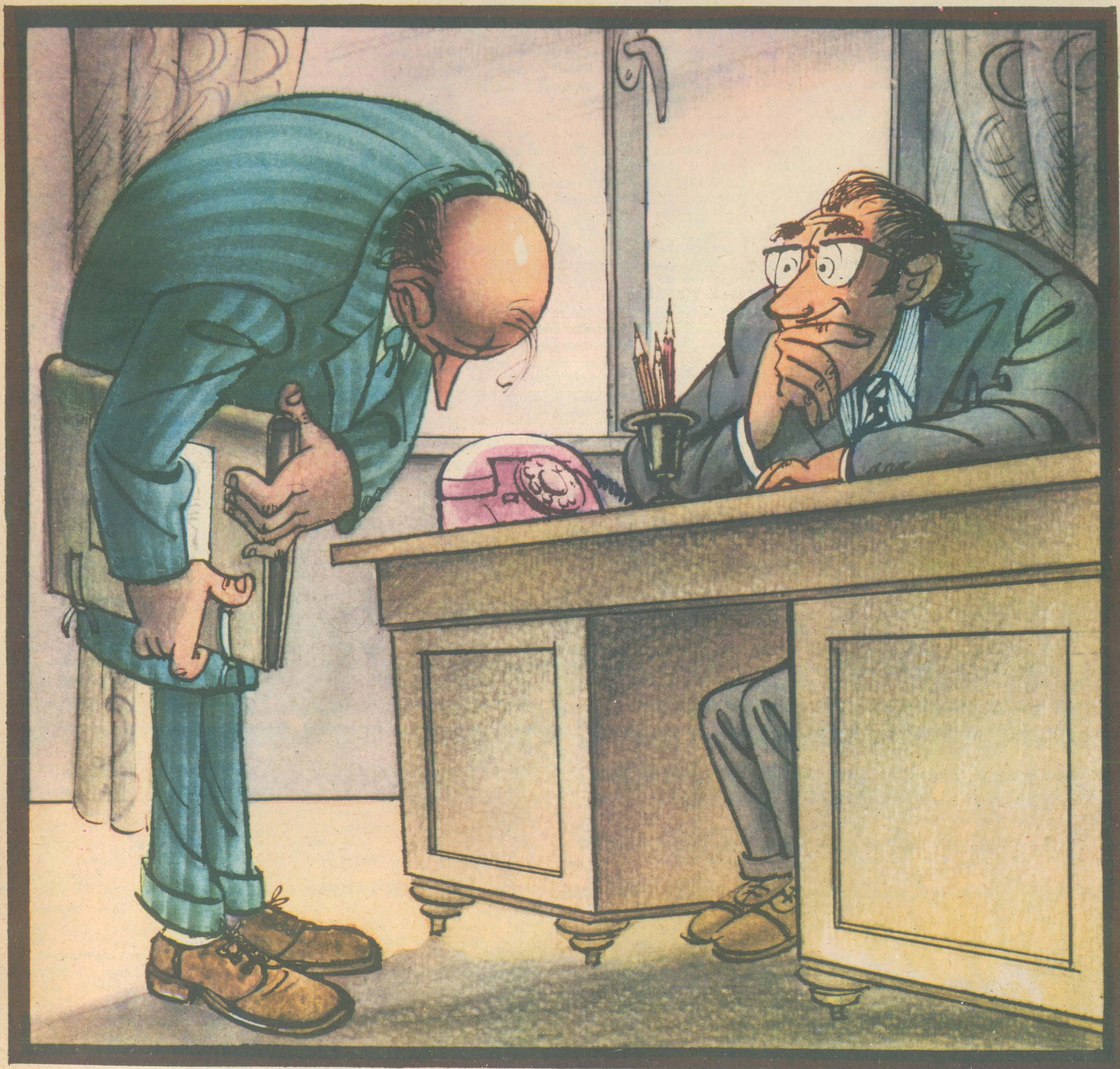
№ 22

ДЕРЖАВА

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Давно, вже п'ять років ми разом з вами працюємо, а я ніяк не можу запам'ятати вашого обличчя.

Нема чого казати, Львівщина — таки спортивна область. Ошелешити львів'янина якоюсь там ще однією золотою чи срібною медаллю або черговим рекордом свого земляка, прямо скажемо, важкувато.

Однак своєрідний, унікальний, феноменальний рекорд, що його утнули велогонщики Г-ко і Ф-ський, неабияк приголомшив навіть розбалуваних спортивними успіхами львів'ян. Не скажу, що рекорд названих велосипедистів був всесоюзним або республіканським, але певен, що він і в Союзі досі не чуваний, і в республіці досі не бачений. Читач буде ще більше захоплений, коли я додам, що рекорд було встановлено навіть не на змаганнях, а на тренуванні.

Як же було досягнуто феномена?

А ось як. Наказом Львівського обласного комітету по фізичній культурі і спорту № 358 Г-ко і Ф-ський були включені до числа учасників тренувального збору для підготовки до велогонки «Юність-82» з 13 до 22 серпня 1982 року. А згідно з наказом того ж облспорткомітету № 395 ті ж спортсмени у той же час, з 11 до 19 серпня, перебували на іншому зборі — готувались до змагань на першість УРСР. Як же, питається, їм удалося побувати на двох різних зборах водночас? А дуже просто: ніяк. Бо динамівці Г-ко

і Ф-ський у цей час, а саме з 8-го до 21 серпня, перебували на третьому зборі, у своєму рідному товаристві. А про перші два збори вказані велогонщики й зеленого поняття не мали (через те ми й прізвищ їхніх не називаємо). Не відали вони й про те, що хтось в облспорткомітеті узав за них талони на харчування вартістю сто п'ять карбованців. Сума, звичайно, невелика. Суцця дрібниця. Якщо, звісно, порівняти з рекордними партіями харчувальних талонів, що їх поцупили окремі спортивні діячі області.

Отож, спробуємо порівняти. Старший тренер з футболу дитячо-юнацької спортивної школи товариства «Спартак» Юрій Тенетко мав провести тренувальний збір двадцяти семи кандидатів у збірну команду області до змагань на приз ЦК ЛКСМУ «Юність». Щоб прогудувати під час збору майбутніх Блохіних і Пеле, облспорткомітет видав Ю. Тенетку харчувальні талони на 1012 карбованців. А тренер не зібрав юних футболістів, бо йому просто не було коли їх збирати. Був чоловік страшенно зайнятий. Чим? А треба ж було якось реалізувати привласнені талони. Частину вдалося вимінити на готівку, решту довелося вибирати продуктами. До речі, той же Ю. Тенетко привласнив талони ще на 1452 карбованці за ще два непроведених збори.

Але рекорд Тенетка, як мовлять спортивні коментатори, недовго тримався. Його побив старший тренер зі стрибків у воду обласного товариства «Динамо» Олег Мельников. Він хапонував харчувальних талонів на 2583 карбованці. І теж витратив силу часу на їх реалізацію. Змушений був, крім іншого, ще й підробляти підписи рядових стрибунів у відомостях на одержання талонів.

Не треба думати, що новоявленому рекордсменові дали спокійно посидіти на п'єдесталі. Тренери з інших видів спорту, з інших товариств раз у раз робили спроби побити й цей рекорд. Але претенденти трохи недотягли. Приміром, старший тренер з футболу ДЮСШ № 4 Ярослав Канич не провів двох зборів і в такий спосіб привласнив талонів на 1875 крб. От якби встиг не провести бодай ще одного збору, то, можливо, й сягнув би рекордної суми. Але не встиг. У спорті всяко буває: один встигає, інший — ні. До речі, більшого не могли добитися і колеги Я. М. Канича по ДЮСШ № 4. Так, колега А. Я. Бромберг привласнив талонів лише на 1612 крб., колега В. П. Рябцев — на 1362 крб., колега М. С. Бик — на 642 крб., колега С. Ю. Цицяло — на 500 крб., колега В. М. Шкрометко — на 740 крб. Не знаю, чи діяли вони колегіально, чи кожен гендлював сам по собі, але наявність в одній школі аж стількох подібних колег трохи насторожує. Гадаю, що стількох і на всю республіку було б більш ніж досить.

Слід сказати, що коли розкрадачів схопили за руку, то багато з них тут же повернули в касу облспорткомітету вкрадені гроші. Повернули й учителі середніх шкіл В. Г. Тлустенко та І. В. Ковалисько, і викладач інституту фізкультури А. В. Єгорова, і директор ДЮСШ товариства «Динамо» Ю. О. Курбатов, і інструктор облспорткомітету С. О. Тиунів та деякі інші. Воно, звісно, добре, що гроші повернули. Але від того крадіжка не перетворюється на благородний вчинок. Вона залишається крадіжкою.

Коли вищеописаним гендлем активно займаються наставники нашої спортивної зміни, то особисто мені, спортивному болільникові зі стажем, стає на душі якось дискомфортно, щоб не сказати моторошно. Бо юний вихованець Олега Мельникова разом з умінням стрибати з трампліна й точно входити у воду водночас може перейняти в свого тренера й отой нахил до протизаконних дій. І тоді у зрілому віці таке вибрикне, що — ого-го! Може стати не так спортсменом, як талонменом.

В облспорткомітеті ми довго говорили про причини таких неприемно-неспортивних явищ. Висловлювалася думка, що це сталося внаслідок безконтрольності, котра панувала в комітеті. Казали про вжиті заходи: тепер талони видають уже не тренерам, а персонально кожному спортсменові. Висловлювалася думка, що талонна система взагалі віджила себе. Цілком слушним видалося мені міркування, що спортсменам, коли вони перебувають на зборах не на виїзді, а вдома, взагалі не варто видавати талони на харчування, бо вони все одно харчуються у мамі.

Але будуть талони чи не будуть, однаково: до підготовки майбутніх чемпіонів і рекордсменів слід залучати людей чесних, порядних, котрі люблять спорт, а не гроші, які можна поцупити при допомозі спорту.

А щодо Львівщини, то вона й далі залишається спортивною областю. Досить сказати, що в цьогорічних міжнародних змаганнях «Дружба-84» брало участь дванадцять спортсменів-львів'ян, які завоювали шість золотих і п'ять срібних медалей. За підсумками минулого року за хорошу постановку фізкультурно-масової і спортивної роботи область нагороджена Перехідним прапором Ради Міністрів УРСР і Укрпрофради, а також Перехідним прапором Спорткомітету СРСР.

Як добре було б, якби цих чудових прапорів не торкалися масні руки талонменів. Бо, пробачте, плями таки залишаються...

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

СПОРТ НА ВИСОТІ

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Записуй далі: при клубі працюють хокейна та лижна секції...

Ой, канави ж ви, канави...

Неймовірна пригода,
яка сталася з керуючим Новгород-Сіверським
районним відділенням «Сільгосптехніка»
Олександром Івановичем Пасічником
у селі Полюшкине на Чернігівщині.

Ой, канави ж ви, канави, скільки є на світі вас;
Скільки горя завдавали добрим людям ви не раз...
Через всяких бракоробів вас немало ще, часом,
Незакладених землею, незасипаних піском.
Чи то правда, чи неправда, тільки мушу розказати,
Як одному з бракоробів довелося постраждати.
...Чорні хмари обрій вкрили. З неба сіялось-лилось;
Через Полюшкине їхав сам керуючий якось.
Мчить машина по багнюці. Пізня осінь... Тьма кругом...
Дума Пасічник, як вдома він погріється чайком;
Як газетки прочитає — що там пишуть, що там чють:
Чи, гляди, у фейлетоні «Сільгосптехніку» не б'ють...
Іхав Пасічник додому — провідний райкерівник.
Раптом десь на повороті у канаву ВАЗик — брик!
Похилюся, завалився, аж пішов довкола гул...
Випав Пасічник з машини і волає: — Каравул!!!...
А кричать була причина при такій лихій біді:
У канаві опинивсь він, ще й по пояс у воді...
Ой, канаво ж ти, канаво, хто в тобі купатись рад?
Та який тебе залишив бракоробо-бюрократ?
За такі мерзенні штучки мало лайки та огуд:
Треба вигнати з роботи і віддати його під суд!..
Та й цього ще недостатньо бракоробові тому:
Треба руки поламати й ноги висмикнуть йому!..
А шофер (він із канави швидко вибрався на тверде)
Простяга начальству руку і густим баском гуде:
— Ой, Івановичу, раджу вгамувати свій порив,
Та чи ви хіба забули, хто канаву цю прорив?
На замовлення колгоспу (заплатив же й гроші він)
«Сільгосптехніка» взялася тут прокласти водогін.
Рік тому ще особисто приїжджали ви сюди
І клялися-обіцяли, як це робите завжди...
Та нема, як обіцялось, водогону. Є зате
Забагнючена канавка, у якій ви сидите.
І не тільки ви — й машина по капот сидить в багні;
Вас я витягну... А ВАЗик — що із ним робить мені?
Трактора просить? У кого? Де ми знайдем в пізній час?
Люди також не допоможуть, тільки-но впізнають вас...
Ой, Івановичу, горе і біда нас жеде, видать:
Чи хто пустить обігрітись, чи хто пустить ночувати?!
Ну, мене ще, може, й пустять, не коцюбнутиму тут,
Але вам при цій погоді буде амба і капут...

Не знаю, де заночував тієї ночі О. І. Пасічник (а таки заночував, бо люди, хоч і злі на нього, а все ж впустили до хати!), так як і не певний, настільки відповідає дійсності факт його купання в канаві, що про це розповідають у Новгороді-Сіверському, — але певен я в іншому: у бракоробо-бюрократичному ставленні працівників «Сільгосптехніки» до своєї роботи. Понад два роки тому колгосп імені Т. Г. Шевченка, сплативши гроші, домовився з представниками райсільгосптехніки, щоб проклали водогін у селі Полюшкине. Ті довго воловодили, «тягнули гуму», зрештою, після урочистих обіцянок керуючого т. Пасічника, прорили канаву й поклали кілька труб. Спробували пустити воду, але, оскільки канави були не засипані землею, труби порвав мороз. Зараз село Полюшкине змережане канавками, залитими багнюкою, а «Сільгосптехніка», як-то кажуть, умиває руки...

До речі, «ямно-канавний» приклад новгородсіверців дуже поширений зпоміж іншої бракоробної братії. Більше року заростають бур'янами й заважають пішоходам та транспорту вирви майбутнього водогону в селі Широколаївка Веселинівського району на Миколаївщині — і ніхто не знає, коли той водогін завершать чи, бодай, засиплять канави та ями. У райцентрі Поліському (Київська область) по вулиці Жовтневій під вікнами шістнадцятиквартирного будинку № 59 викопано канаву під теплоцентраль, яку мають вести до іншого будинку. Рік минув, як викопали, і рік уже люди перебираються, хто як може, через ті рукотворні урвища, й ніхто на це не звертає уваги: ні начальник ремонтно-будівельної дільниці № 13 («Облрембудтрест») В. П. Гончаренко, робітники якого копали

Плакат М. УШАЦА

Вал він дає
вагомо, грубо, зримо,
А споживач...
проходить мимо, мимо.

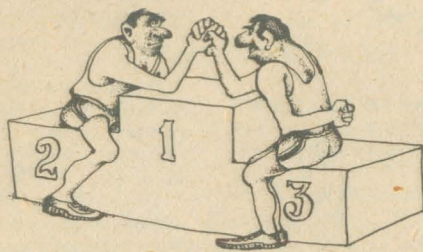
канави, ні керівники райцентру. Щоправда, дружно й активно обіцяють засипати канаву й насадити порубані дерева та кущі... Так само, як обіцяють і М. В. Мадяру в селі Ганьковиця Свалявського району на Закарпатті. У нього на подвір'ї місцеві шляховики викопали величезну яму, коли будували на вулиці дорогу. Обіцяли яму засипати, але будівництво дороги завершили й гайнули, яма (точніше — урвище, кар'єр!) займає півсадиби, і господар не знає, що з нею робити!.. Не знають що робити через шляховиків-бракоробів і мешканці вулиці Леселідзе у Бердичеві на Житомирщині. Там розрили-розкопали дорогу й пообіцяли заасфальтувати. Обіцянки так і залишилися обіцянками, а людям тепер через ті ями та канави в буквальному розумінні ні проїхати, ні пройти... У Кременчуці вийшло трохи не так: там не організація копала канави, а людей загітували — щоб скоріше провести газ. Мешканці вулиці К. Лібкнехта дружно вийшли з лопатами, копали. Та раптом виявилось, що викопали не там — треба в іншому місці. Викопали в іншому. Поклали кілька труб, і на тому газифікація припинилася. Труби та ями залило водою...

Ех, котрийсь би з бракоробів-обіцяльників попав,
Так, як Пасічник, разочок у одну з отих канав,—
Може б, врешті-решт, одумавсь,
може б, краще працював?..
Ів. НЕМИРОВИЧ.

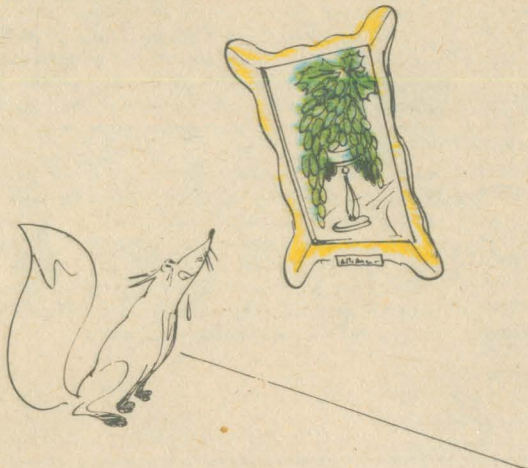

Мал. І. ЛОПАТИНА

Без слів.

Мал. А. АЛЬОШИЧЕВА

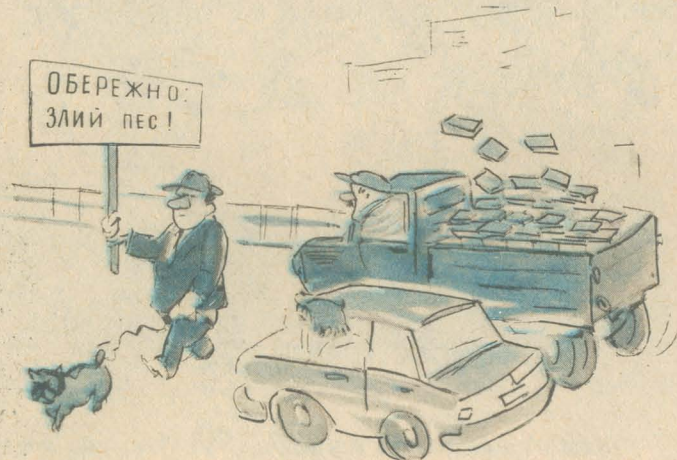
Лисиця й виноград.

Мал. В. МИЛЕЙКА

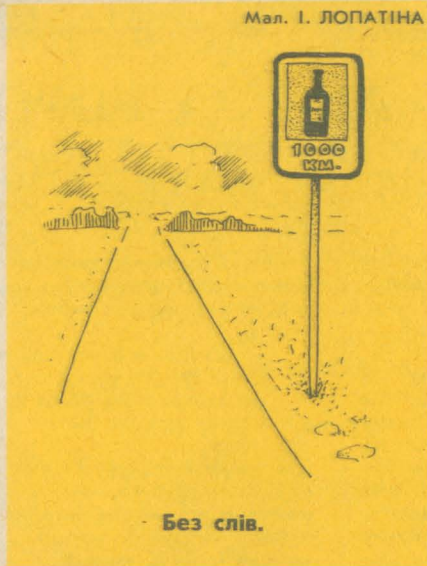

— Одразу ж після роботи йду на ковзанку.

Мал. А. ПОМАЗКОВА

Мал. І. ЛОПАТИНА

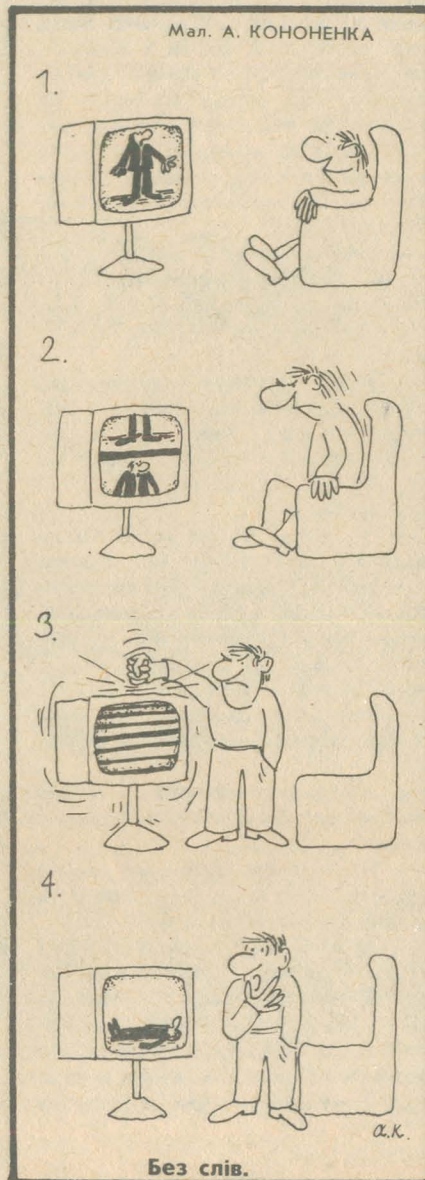
Без слів.

Мал. В. САВІЛОВА

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Народні УСМІШКИ

УТОЧНИВ

Син до батька:
— Тату, який я, коли п'яний?
— А чого це тебе так цікавить?
— Та жінка каже, що тоді я — як парнокопитне.
— Це вона по-сімейному, а по-людському — то як свиня.

ЖІНКА ПОКАЖЕ

Петро, який ледве тримався на ногах, питає у сусіда:
— Та чи правда, що я стою, а земля крутиться?
— Правда.
— А чого ж я не бачу?
— Як доповзеш додому, сам відчуєш.

МАТИ ЗНАЮТЬ

Іде сусіда і гукає:
— Мокрино, затагни свого Михайла додому. Все ж таки людина.
Вибігає синок і відповідає:
— Дядьку, мати знають. Вони кажуть, щоб тато трохи просохли.

Повідомив Іван ФОМІН.

м. Миколаїв.

ПАМ'ЯТЬ ПІДВЕЛА

Відвідувач: Що це таке? Досі ви клали в борщ два шматки м'яса, а тепер тільки один!
Офіціант: Пробачте, напевно кухар забув його розрізати.

ПОСИЛЬНА РОБОТА

— Підеш бригадиром? — питає голова колгоспу Семена.
— Не потягну.
— А ковалем?
— Теж ні.
— Тоді, може, комірником?
— О, там потягну!

РОЗУМНИЙ ПЕС

— А знаєш, куме, є собаки розумніші за своїх господарів.
— Ото здивував! Я сам мав такого.

Повідомив І. АНУФРІЄВ.

УСІ РОДИЧІ ГАРБУЗОВІ

(Байки у два рядки)

ДОКІР

Буряк Картоплі доріка:
— Не схожа ти на Буряка!..

КОЛІЗІЯ

Квасоля Сонях обнімала, а Горох За нею сох...

ПОВЧАННЯ

Сухі Сучки учив старий Пеншок:
— Не розпускайте навесні Бруньок!

ЦІЛЕСПРЯМУВАННЯ

Капусті Заєць гриз головку:
— Ти бійся не мене, а Вовка!..

ПОЛЕГКІСТЬ

— Не треба нашим Овочам Мотик! — Сказав Будяк, як на Город проник.

Григорій ГАЙОВИЙ.

ТРІСК У КУШУГУМІ

ЗАПОРІЗЬКА область (Кор. ТАП). Страшенний безперервний тріск стоїть у селищі Кушугум Запорізького району. Природа його пояснюється тим, що тут мало не щодоби (а буває, й по кілька разів на добу!) в невідомому напрямку зникає струм з лінії електропередачі, що проходить по вулиці Комбайновій. Невдоволені жителі при свічках пишуть скарги в усі інстанції, а працівники місцевої електростанції разом з головою селищної Ради М. О. Самсикою день і ніч сушать голови над тим, куди ж дівається отой струм. Сушать так, що вони у них, бідолашні, аж тріщать.

ХОЛОДИЛЬНИК-СЕРВАНТ

Дуже зручно зберігати тарілки, чашки, склянки та інший кухонний посуд у холодильниках типу «Донбас». Такого висновку дійшла жителька м. Полтави М. А. Левадна після того, як кілька разів безуспішно намагалася з допомогою кваліфікованих майстрів полагодити свій холодильник, придбаний восени 1983 року. Нарешті виявилось, що у холодильнику потрібно замінити агрегат, і М. Левадну поставили у довгу чергу, яка налічує більш як сто чоловік. Але холодильник тим часом, як бачимо, без діла не простояє. Окрім посуду, в ньому чудово зберігаються різні документи, у тім числі й паспорт та інструкція до «Донбасу», в яких адміністрація донецького об'єднання «Електропобутмаш» натхненно прославляє високі достоїнства цього побутового приладу.

КАНДИДАТУРА

ГУМОРЕСКА

— Петре Петровичу, я знайшов для нашого заводу чудового слюсаря-інструментальника найвищого розряду. Ви просили мене про це місяців зо два тому.

Директор уважно подивився на свого заступника, поміркував про щось, а потім сказав:

— Справді, нам до зарізу потрібний такий робітник. Характеризуйте.

Заступник зручніше вмовстився у кріслі.

— Наскільки я зрозумів, майстер він відмінний. Крім своєї основної професії, самотужки освоїв роботи на координатно-розточувальному, фрезерувальному, плоско- та круглошліфувальному верстатах.

— А може, він п'яниця? — за сумнівався директор.

— Що ви, Петре Петровичу! Хіба я став би пропонувати вам людину з таким недоліком. Морозенко, це його прізвище, він багато рацпропозицій, має три винаходи.

— О! — вигукнув директор. — Такого спеціаліста, як ото кажуть, я візьму з руками й ногами.

Заступник продовжував:

— Морозенко знає, як збільшити продуктивність виробних штамів на десять відсотків без додаткових витрат.

— Цікаво-цікаво! А яка освіта у нього?

— Середня технічна.

— А де він працював раніше?

— Морозенко приїхав з іншого міста, де працював на інструментальному заводі. Має подяки, гра-

моти, премії. Я особисто вважаю, що він талановита людина.

— А як у нього з громадською роботою? — запитав директор.

— Співає народні пісні. Соліст самодіяльного хору заводу. Весною закінчив студію образотворчого мистецтва. Малює. Був членом редакційної колегії заводської стіннівки.

Директор задоволено потер руки: таких здібних слюсарів він ще не бачив.

Задзвонив телефон. Директор взяв трубку.

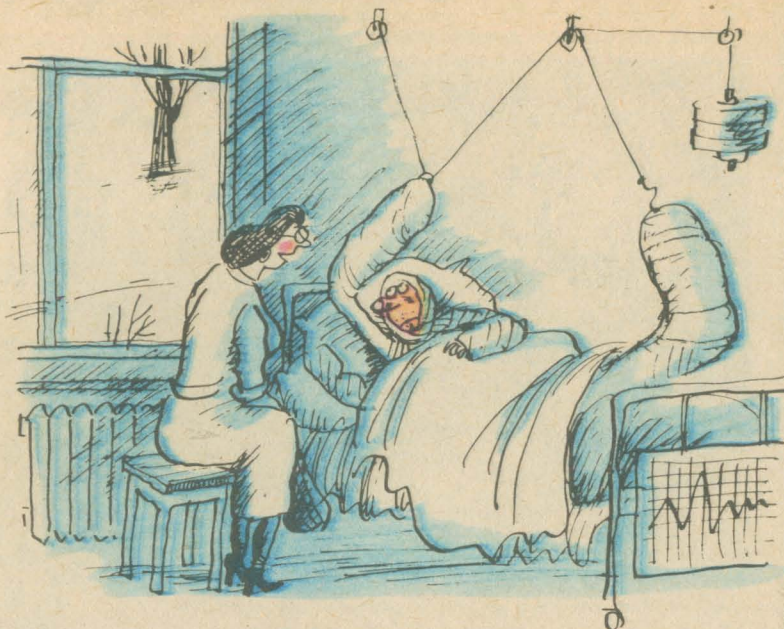
— Так-так-так! Кажете, що прогульник Мухін проситься знову до нас на роботу? Так-так! Приймайте — будем виховувати. Що? Це вже не вперше?! Нічого — беріть!.. Ви ж знаєте, як у нас сутожно з кадрами... Відносно Морозенка, Віталію Семеновичу, — директор поклав трубку, — нехай завтра приходить на роботу. Дякую вам особисто за такого слюсаря... А де ви його відкопали?

— Я декілька разів зустрічався з ним у редакції нашої обласної газети, — без задньої думки відповів заступник. — Ви хіба не читали його дотепних фейлетонів?

Обличчя директора враз спохмурніло.

— Так-так-так! — збентежено промовив він. — Надзвичайно-надзвичайно талановита людина! Я вважаю, Віталію Семеновичу... Я хочу сказати, що, на превеликий жаль, в інструментальному цеху штати заповнені...

Віктор КИШАКІВСЬКИЙ,
робітник.

— Ти, Васю, не хвилюйся, із залишків нашого автомобіля синок зробив собі самокат.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Сучасна ілюстрація до народної приказки
«П'яному море по коліна».

ДЕЩО ПРО ОПЕРАЦІЇ ТА ОПЕРУВАННЯ КРАСИВИМИ СЛОВАМИ

Операції, як відомо, бувають різні. Тому одразу ж уточнимо: в даному разі йтиметься не про восніні, не про технологічні й тому подібні операції, в даному разі — мова про операції фінансові, торговельні та хірургічні.

Необхідною умовою для першої з них є, звісна річ, наявність отих самих фінансів; друга стає можливою при наявності товару і покупця; третя часто-густо стає необхідною при наявності (тьху! тьху! тьху!) якоїсь болячки.

Не будемо говорити про кожну з них окремо, бо в даному разі не тільки потреби, а й можливості такої нема: у «вільному світі» ті три операції тісно переплітаються. Хірургічна операція здебільшого нерозривно пов'язана з операцією фінансовою: полегшує не тільки стан пацієнта, а й робить відчутно легшим його гаманець. А останнім часом, у зв'язку з успіхами хірургії, до цього приплюсовалися ще й операції торгівлі. В прямому розумінні цього слова. Це — коли в одного є фінанси та ще й — болячка, а в іншого — нема

болячки, але й катма фінансів. І тоді, загнаний життям у безвихідь, отой другий зголошується лягти під ніж хірурга, щоб продати частину самого себе. Отому першому.

Це, зокрема, практикується в «країні необмежених можливостей» — Сполучених Штатах Америки, де, як відомо, процвітає іще й «суспільство рівних можливостей».

Ну, щодо того суспільства, то в даному випадку (хай мені уже вибачать творці того рожево-оптимістичного терміну) із ним щось явно не витанцьовується. Що ж то за рівні можливості, коли один має, скажімо, двоє здорових, нормальних очей і може одне продати, щоб прогодувати своїх дітлахів, а інший має тільки одне здорове око, а друге мусить купувати! Та й із «необмеженими можливостями» за такої ситуації начебто не все до ладу тулиться.

Але в даному разі ми вже маємо справу з оперуванням красивими словами, а нас поки що цікавлять операції.

Так от, у тій же Америці навколо тих торгових операцій дедалі усе більше суперечка розгоряється: одні — за те, щоб цей вид «бізнесу» вільно процвітав, інші — проти.

Член палати представників Альберт Гор належить до останніх. За його ініціативою в комісію палати по прибутках і витратах було внесено законопроект, за яким продаж і купівлю людських органів слід вважати злочином.

А от Лері Ернест Картер — іншої думки про це. Він, щоправда, не належить до законодавців. Не належить він і до тих, хто може трусонуть калиткою, аби за рахунок чийогось каліцтва підлаштувати своє здоров'я. Як можна судити, Лері Ернест Картер належить до тих, чий гаманець навряд чи легко переніс би звичайну операцію на хворій, скажімо, нирці.

Дякувати долі, обидві нирки в Лері Ернеста Картера цілком здорові. Якраз тому він не може підтримати ініціативи члена палати представників. Бо вона затикає єдину шпарину, крізь яку Лері Ернест Картер сподівається вибратися із безвиході: іще до того, як ініціатива Альберта Гора набрала форми законопроекту, Лері Ернест Картер зголосився продати свою нирку.

В листі до Альберта Гора Картер виклав свій погляд на проблему, яка спричинилася до суперечки в їхньому «суспільстві рівних можливостей».

Врешті, в тому листі якраз саме про можливість йдеться. Картер пише: «Продаж якихось частин власного організму обіцяє бідним єдину можливість вирватися із зачарованого кола бідності. Моя нирка — єдиний капітал, яким я ще володію і який можна продати, щоб мати шанс здобути освіту й улаштуватися на пристойну роботу».

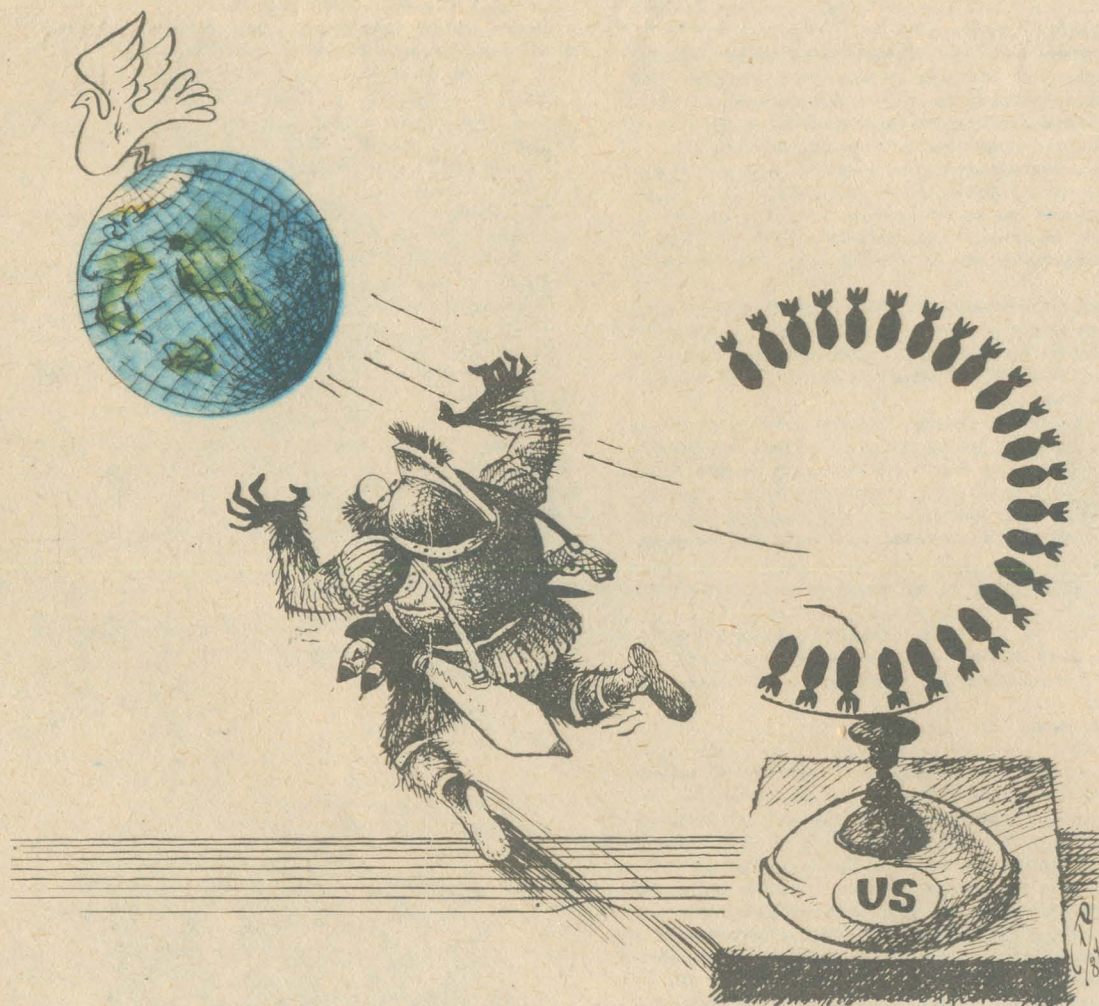
Лері Ернесту Картеру (і таким же, як він, горопахам) можна тільки щиро, по-людському поспівчувати. Тим паче, що надії, які він покладає на свою «єдину можливість», вилами по воді писані. І не лише тому, що хтось може ту його «єдину можливість» звести нанівець, а навзамін дати можливість бути причисленим до компанії потенційних злочинців: є всі підстави побоюватися, що в теперішній Америці (як, до речі, й у інших куточках «вільного світу») навіть набути такою дорогою ціною освіта дасть йому лише дуже й дуже сумнівний шанс на успіх. Бо ж, як можна догадуватися, серед 8,5 мільйона американських безробітних є й чимало освічених. Та й фахівці (в галузі бізнесу на безробітті!) нібито не дуже радять на такий шанс безоглядно розраховувати.

От, наприклад, у Чикаго розгорнула діяльність «Челленджер Грей енд Крісмас» — перша у США фірма, яка консулює тих, хто шукає роботу. Журнал «Ю. С. Ньюс енд Уорлд ріпорт» опублікував інтерв'ю з її президентом Дж. Челленджером. Так от, на запитання, до чого усе-таки найкраще вдатися безробітному, щоб отримати місце, президент фірми зі знанням справи сказав: «Для того, щоб знайти роботу, найкраще відправитися на вулицю і обходити одну компанію за другою...»

Отут і справді широкі можливості відкриваються: компаній усіляких у США чимало — є куди попоходити!

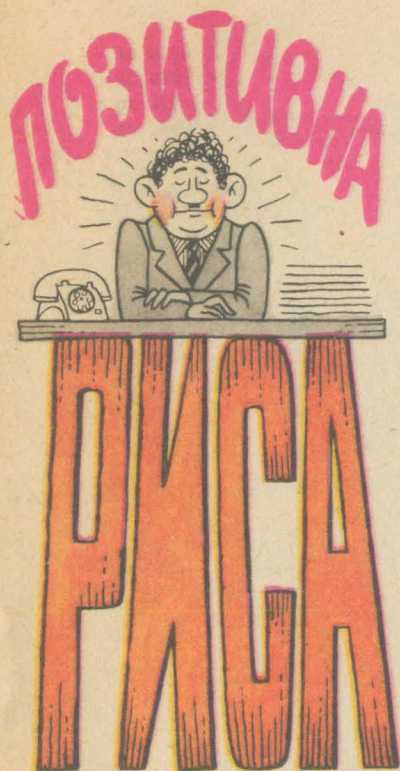
Одне тільки цю райдужну перспективу затуманює: на ті обходини не кожен зможе взуттям наставитися.

Мал. Л. СТОРОЖУКА

Мир — нездоланний!

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

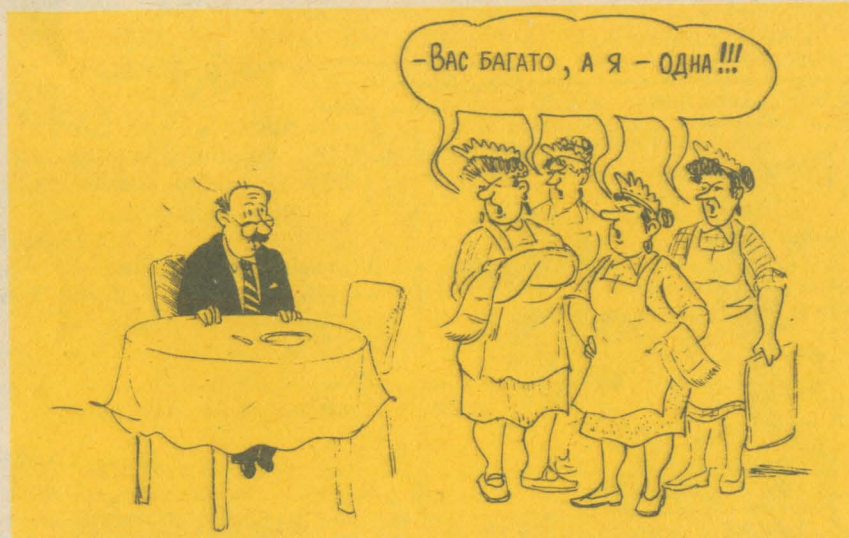
Якби ми збиралися складати характеристику директорів радгоспу «Павлоградський» Володимирові Максимовичу Тимченку, то неодмінно почали б її так: «Зразковий сім'янин». І перш ніж перейти до інших рис його характеру, спробуємо застрахувати себе від можливих звинувачень у необ'єктивності.

Ну, по-перше, ніхто не зможе переконати нас у тому, ніби Володимир Максимович не любить своєї дружини Зінаїди Марківни. Якби це було не так, то директор не надав би для неї, продавщиці, відповідального поста інженера по техніці безпеки очолюваного ним радгоспу. І зробив це він, зазначимо, відразу ж після того, як сів у керівне крісло. А вже потім, хоч трудилася Зінаїда Марківна на тому посту, кажучи м'яко, не прикладаючи рук, Володимир Максимович ніколи не дозволив собі засмутити її жодним словом осуду, а навпаки — ніколи не обходив її ні подяками, ані преміями.

Якщо ж ми кинемо уважний погляд на ті численні приписки та перекручення у державній звітності, яких припускався Володимир Максимович у своїй керівній діяльності, на факти розтринькування матеріальних цінностей та державних коштів, то знову ж таки візьмемо на себе сміливість твердити, що робилося все це виключно заради зміцнення матеріального добробуту своєї родини, заради благополуччя близьких його серцю людей. На цьому героїчному шляху не боявся Володимир Максимович ні людського осуду, ні ревизорів, ані народних контролерів. Маючи сідмдесятиметрову трикімнатну квартиру, він безстрашно розмахнувся ще й на солідний особняк, аби хоч як-небудь поліпшити житлові умови свого дорогого посімейства. І хоч у радгоспі приміщення ферм дишають на ладан, а приміщення для тракторів і комбайнів — як кіт наплавав, дояркам, свинаркам і механізаторам ніде навіть руки помити, — Володимир Максимович мужньо стис у кулак геть зболіле за господарством серце, а натомість заходився зводити ще один особняк — для сина. Бо не міг знести думки, що його Сергій, котрий працює у Павлограді, змушений скітати у міській, хай і благоустроєній квартирі.

Не давала Володимирові Максимовичу спокою і та невесела обставина, що його кум — Григорій Антонович Булгаков — перебивається лише на зарплату директора підсобного господарства на Павлоградському хімзаводі. І яким би не сутужним було фінансове становище радгоспу, для кума Григорія все ж знайшлася скромна ставка інженера по механізації трудомістких процесів. І хоч Г. А. Булгаков не займався тут не лише трудомісткою, а й лежачою працею, ставку цю — 125 крб. інженерських та 30 крб. як меліоратору — радгоспна каса йому протягом 13 місяців справно виплачувала.

Тим же, хто протестував проти такого свавілля директора, доводилося круто. Багато кому довелося розпрощатися із радгоспом за над-

міру довгий язик. Проте, на лихо, всім же роти не позакриваєш! От і доводиться різним зайнятим людям витрачати командировочні, перевіряти численні скарги невдоволених. Милуватися на дві ударні будови — директорського та синового особняків, які успішно зростають на фоні занедбаного господарства: забур'ячених полів, захищеного двору механізації, трухлявого свинарника, давно не діючої і перетвореної на відхоже місце насосної станції для зрошувальної системи... Знайомитися з актами про нещасні випадки з механізаторами, будівельниками, тваринниками і навіть працівниками Будинку культури, які трапилися внаслідок украй запущеної роботи з питань техніки безпеки. Коли ж під час одного з таких виїздів члени комісії попросили познайомити їх з інженером по техніці безпеки З. М. Тимченком, директор радгоспу В. М. Тимченко з сумом повідомив: «Захворіла...» У членів комісії вже готові були зірватися з язика слова співчуття, але тут відкрився один невеличкий нюансик: Зінаїда Марківна, як несподівано виявилось, поїхала хворіти... до Москви. І не так хворіти, як уболівати за свою доньку в одному з вищих учбових закладів

столиці. У таблиці ж виходів на роботу, однак, чорним по білому значилось, що всі ці дні інженер З. М. Тимченко невтомно трудилася у радгоспі по сім годин на добу.

Не виявилось на робочому місці, з цілком відомих причин, й інженера по механізації трудомістких процесів Г. А. Булгакова — кума Григорія... Не виявилось іще багато чого з того, що волів би показати нам директор радгоспу, і, навпаки, виявилось дуже багато такого, про що він волів би мовчати.

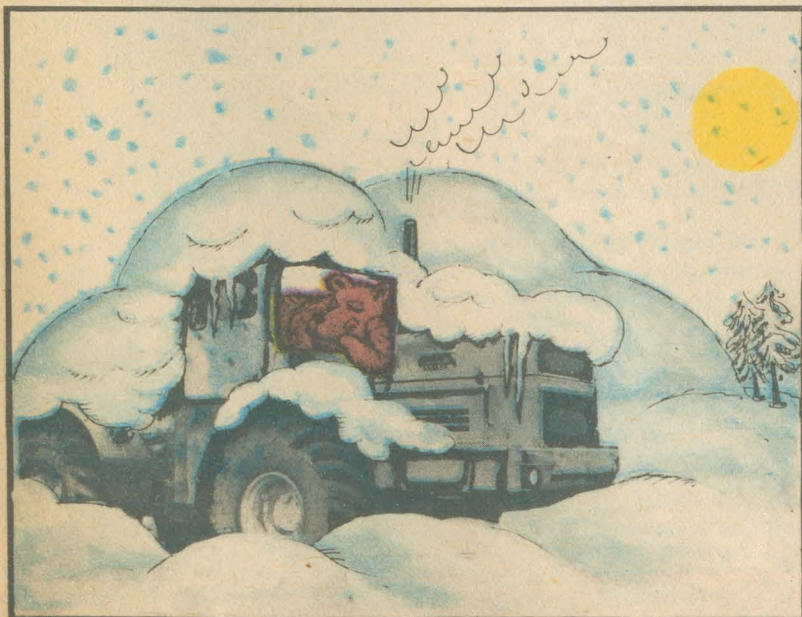
І дивного тут, прямо скажемо, мало. Дивно нам зовсім інше: як же це стільки часу не вдавалося помітити усіх цих захоплюючих подробиць представникам районних організацій, котрим трудівники радгоспу неодноразово сигналізували про те, що керівник перетворив державне підприємство у власну вотчину!

Невже в районі керівні кадри цінуються передусім за одним-єдиним позитивним штрихом характеристики: «зразковий сім'янин»? Риса сама по собі, мусимо визнати, непогана, але самої її, чомусь нам здається, — все-таки малувато!

І. ГАЛІЦІН,
В. БОЙКО.

Дніпропетровська область.

Мал. А. АНДРЕЄВА

Барліг за останнім словом техніки.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Матерія не зникає. Зникає модна матерія.

● Коли у двох людей дуже мало спільного, вони чомусь починають ділити майно.

● Якщо тебе всі клюють — значить, у тобі є раціональне зерно.

● Народжені повзать досить часто вчать літати.

● Засукують рукави по-різному: одні — щоб відстояти правду, інші — щоб умити руки.

● Якою незavidною була б Мудрість, якби поруч не стояла Дурниця.

● Навіть рятівний круг, невдало кинутий, може вбити потоплячого.

● Плоди солодких роздумів нерідко виявляються гіркими.

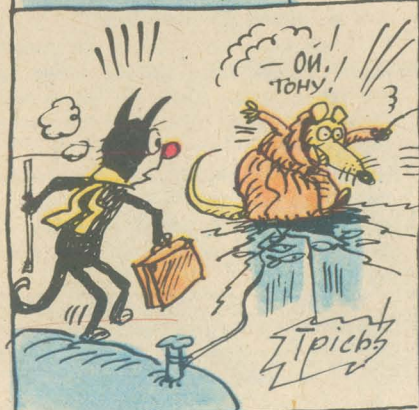
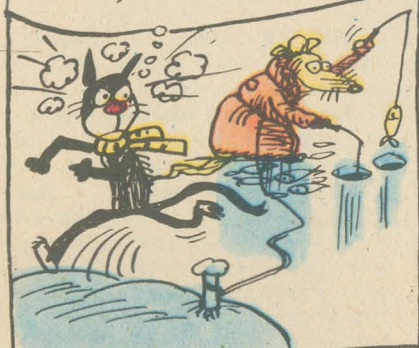
О. ЗІБОРОВ.

Олександр КИЗИМ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДВОМА ЛАПАМИ РИБУ ЗАГРІБАЄ! ТО ЧОГО Ж ЦЕ Я СТОЮ?!

НЕ ТА КАША

Мама просить сина Сашу:
— Їж, синочку, манну кашу.
Будеш ти рости здоровим,
Спритним, дужим ще й бідовим!

Відповів матусі Саша:
— Ой, не та це, мабуть, каша.
Кожен день її з'їдаю —
Сили ж зовсім я не маю...
Досі нижчий від Миколи, —
Каші ж він не їсть ніколи!

Василь СЛАПЧУК.

ВІДВІВ ДУШУ

Пішов малий Дмитрик з дідусем до річки. Вийшли вони на луг, а там — кульбаби цвітуть, метелики літають! Погнався Дмитрик за одним метеликом, перечепився об суху гілку і впав. Упав, розплакався.

— Ну-ну, — говорить дід. — Поплакав трохи, і досить.

— Не досить! — схлипує хлопчик. І все ж по трошку заспокоївся.

За кілька хвилин Дмитрик запитує діда:

— Знаєш, чому я не плачу?

— Чому?

— Бо наплакався!

Павло ЛАВРИК.

ЛЕДАЦЮ

Як, засне, бува, ледацю —
Не добудишся нізащо.
Грім над хатою гримить —
Все одно ледацю спить.
Хата перекинеться —
Ледар не прокинеться.
Продере він зранку очі —
Репетує: «Їсти хочу!»
Щойно снівсья мені сон
Про сметану та бульйон,
Про сальце й крученики,
Пиріжки й вареники!...»
А сестра йому: «Ні-ні,
Снідай, братику, вві сні!»

Степан ГРИЦЕНКО.

З ЧОГО РОБИТЬСЯ ГІРЧИЦЯ?

Діти купкою стояли і у голос міркували.
Запитала Катя Гриця:
— З чого робиться гірчиця?
Знизав Гриць малий плечима і закліпав він очима.
— З глини, — Оля відказала, —
Додають ще солі трохи.
Заперечила тут Алла:
Ні, напевно, із гороху.
І промовила резонно
За усіх маленька Нонна:
— Із гірчичників! З тих самих,
Що купують наші мами
У аптеці від простуди,
Коли кашляють в нас груди!

Галина ГРИНЕНКО.

ХЛОПЧИК І ГОРОБЧИК

Жив собі хлопчик. Звали його Гриць Забудько. Про що не питай — нічого не пам'ятає. Батьки були у розпачі. Якось приснилося Грицеві: буцімто пішов у ліс і заблукав. Злякався, почав рюмсати.

Підлетів Горобчик і питає:

— Де ти живеш?

— Не знаю, — відповідає він.

— А як твоє прізвище?

— Не знаю.

— Погано, — зітхнув Горобчик. — А скільки тобі років?

— Не знаю.

— Ну, а коли твій день народження?

— Не знаю.

— Зовсім погано, — захитав головою Горобчик. — Я міг би прийти до тебе у цей день, принести подарунок... За одну мить Гриць витер сльози і поцікавився:

— Подарунок? Ну, то я... Я зараз пригадаю...

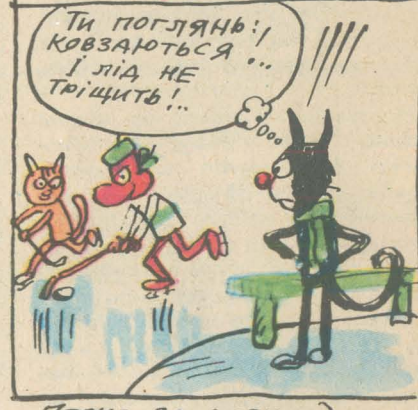
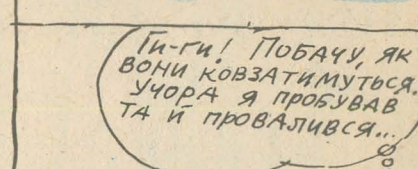
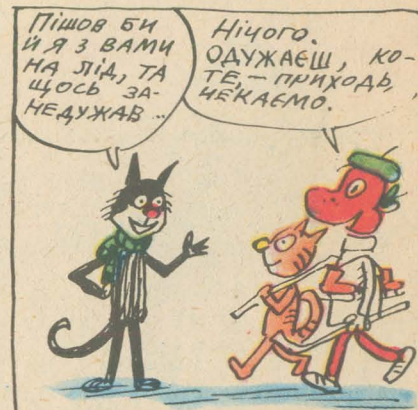
Але Горобчик вже відлетів. До того ж хлопчик прокинувся.

...У день народження до Гриця завітало багато гостей. Батьки тільки дивувалися: коли ж це він встиг їх запросити? І вельми раділи: нікого не забув. Оце пам'ять!

Весь вечір Гриць завзято танцював і співав. Лише зрідка підходив до відчиненого вікна, і легкий смуток лягав на його обличчя. Здавалося, він чекав когось. Кого ж?

Семен МАНІН.

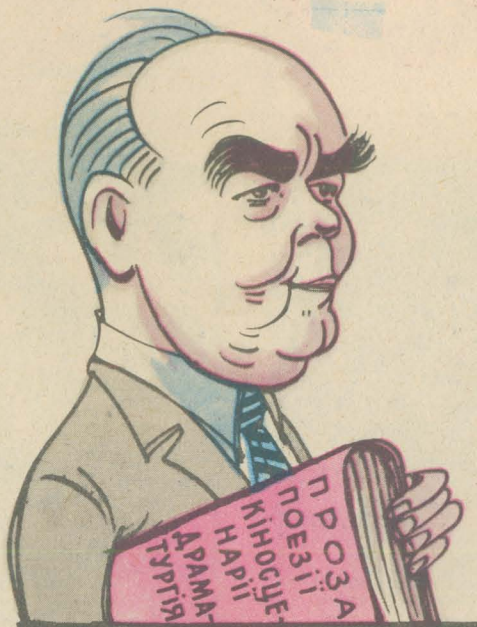
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Вітаємо ювілярів!

Народного художника СРСР,
члена-кореспондента
Академії художеств СРСР,
лауреата Державної премії УРСР
ім. Т. Г. Шевченка
Михайла ДЕРЕГУСА
з його першим 80-літтям.

Лауреата Державної премії УРСР
ім. Т. Г. Шевченка,
драматурга Олександра ЛЕБАДУ
з його першим 75-літтям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Друже Перче!

Продавали ми у себе в магазині № 81 селища Салькове Гайворонського району мопік (колишній мопед) «Карпати». І сталася ось така придибенція. Спробував покупець його завести — і дарма. Нема іскри!

Утворивши авторитетну комісію, кинулися ми тоді ту іскру шукати гуртом. Відкрили кришку картера — і власним очам не повірили. У двигунові не виявилось ні генератора, ні ротора, а проводи не було навіть розведено під клеми.

Ну, що тут робити? Стали ми дивитися у паспорт, хто ж випустив цей мопік за ворота Львівського мотозаводу? Але, на превелике здивування, тієї сторінки, де має стояти штамп ВТК, так і не знайшли.

Отож написали ми про цю історію з пошуками «іскри» до Львівського мотозаводу. А нам звітти відповідь: мовляв, всі претензії — до бази.

А які, друже, до неї можуть бути претензії, коли і без того зрозуміло, що маємо ми справу з типовим заводським браком. А раз так, то де, питається, у працівників Львівського мотозаводу совість? Чи, можливо, її у них теж немає, як і іскри у тому мопіку?

В. ШУМИНСЬКИЙ,
завідуючий магазином № 81.
Кіровоградська область.

Хочеш добре попаритися? То приїзди до нас — на Житомирський льонокомбінат, у цех мокрого прядіння.

Знаємо, ти здивуєшся. Мовляв, яке відношення наш цех має до парильні? А прями́ні́нке. Справа в тому, що, з метою економії електроенергії, вентиляторів у нашому цеху керівництво практично ніколи не вмикає. Тут така вологість, як у справжнісінькій парильні.

Отож, Перче, у тебе будуть всі можливості добре попаритися.

А разом і поцікавитися, чому керівництво комбінату не хоче думати про поліпшення умов нашої праці.

м. Житомир.

ПРЯДИЛЬНИЦІ.

Хочу висловити щире подяку керівникам Звенигородського райвузла зв'язку. Коли б до них я не завітав, ніколи не відмовляють у прийомі, детально перекажуть про всі події у нашій країні і за рубежом, прокрутять платівку з моєю улюбленою піснею.

Мені, правду кажучи, дуже совісно, що відриваю їх від роботи. Та що вдієш. Річ у тім, що на нашій вулиці Енгельса з 1980 року не працює радіолінія і ніяк її не полагодять. От і компенсую в такий спосіб брак оперативної інформації.

м. Звенигородка
Черкаської області.

А. БОВЕНКО.

Оце вирішив з тобою порадитися — запускати мені бороду чи ні? Скажеш, це залежить тільки від мого бажання? Помиляєшся. От зайшов я нещодавно до перукарні що в с. Доливі. «Підстригти — підстрижемо, а поголити — немає чим», — розвели там руками. — Лезами нас не забезпечують». Поїхав я тоді за десять кілометрів у сусіднє с. Сороку. А там на дверях Будинку побуту оголошення: «Підстригаємо і голимо по п'ятницях». Отож, Перче, я й запитую: запускати мені бороду чи нехай краще іллінецькі побутовики налагодять нормальну роботу перукарень?

с. Кам'яногірка
Іллінецького району
Вінницької області.

С. МОРЕНОК,
інвалід Вітчизняної війни.

ПЕГАСА

«Не виходячи з-за столу,
Глянув для проформи
і письмово констатував:
Не втратила форми.

Грудь — в порядку,
живіт — м'який,
В нормі селезінка...

К. Н-жний з с. Ковалівки
Шишацького району
на Полтавщині.

— Продовжуйте, продовжуйте! Якщо виявиться, що у пацієнтки і всі інші органи «в порядку» і «в нормі», — значить, Ви написали високохудожній твір!

«Мораль ясна,
про неї скажуть всі
на свіжу голову уранці...»

С. Р-вас із Києва.

— Стоп-стоп-стоп! Спочатку радимо розсолщику... О, а тепер давайте вже й про мораль!

«Запитав старий Омелько
У худ. кера клуба:
«Чи ви довго вчора били
Й різали зав. клубом?»

С. Без-ко з с. Очеретуватого
Магдалинівського району
на Дніпропетровщині.

— Прочитавши ці рядки, наш літ. конс. з жахом вискочив із редакції і забіг невідомо куди. Тому прос. виб., але ніч. конкр. сказ. Вам не мож.

«У Микити, в Микодима
Гулі вирости в дворі...»

В. Х-юк
з Ворошиловградщини.

— Хай пересадять їх на город!..

«А якщо свій транспорт маєш
На зразок машини,—
Враз доставлю дефіцитні
Геть усі частини».

А. М-цький
з Житомирщини.

— Серед автолюбителів редакції Ваша заява викликала велике хвилювання на зразок емоційного збудження!

«Тут до чого мова йде,
Знати треба карате
Якщо я-а вже хтось кричить,
Значить зараз буде бить».

В. М-ик
з м. Верхньодніпровська.

— Вік живи, вік учись...

«Хвалився Оселедець
Квочі:
— Я — Діоген: живу
У... бочці!..»

А. К-чков
з м. Горлівки
на Донеччині.

— Живучі, однак, оселедці пішли...

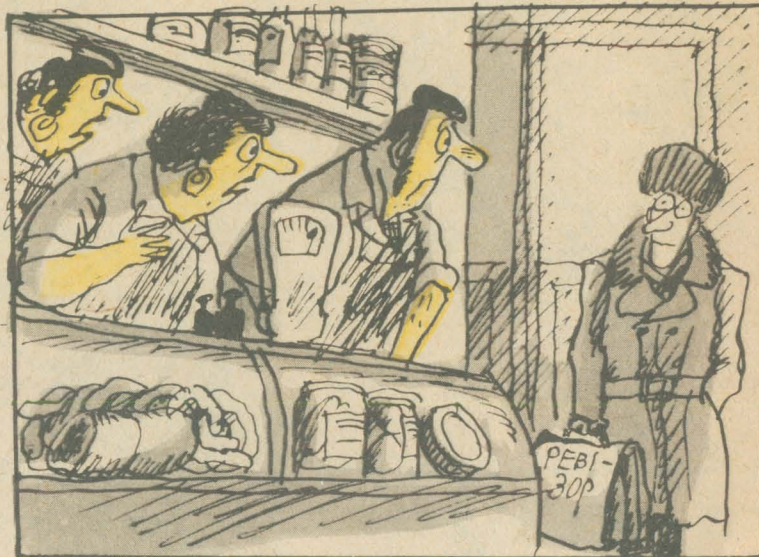
КІНОТЕАТР ПЕРЦЯ

«НЕ ПЛАЧ, ДІВЧИНО»

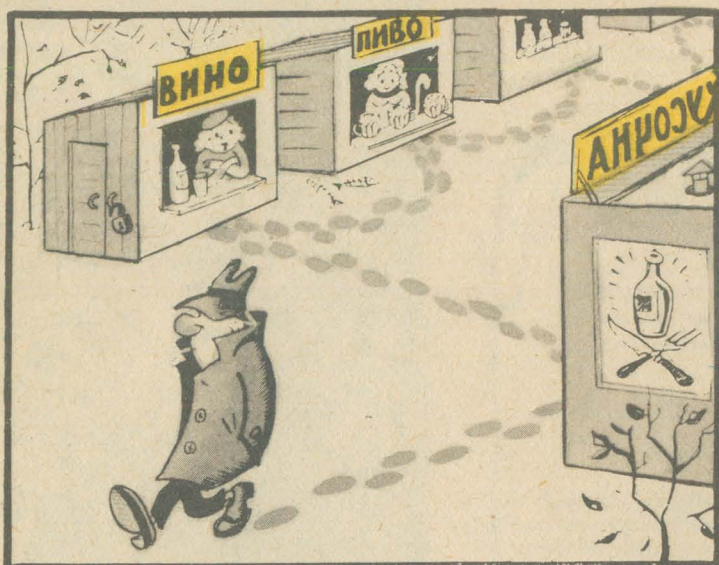
Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

«НЕЖДАННИЙ ГІСТЬ»

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«ІДУ СВОЇМ КУРСОМ»

Мал. А. БОРДУНІСА

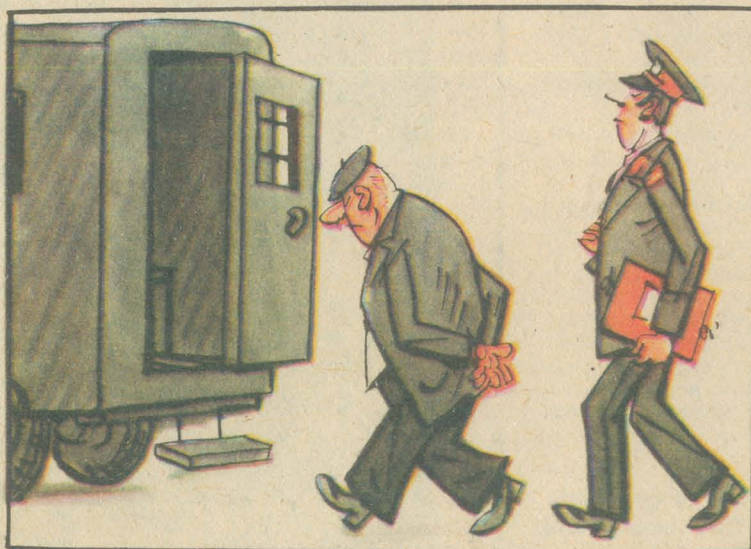
«ДИВНА ЖІНКА»

— Ні, ні, я не курю!

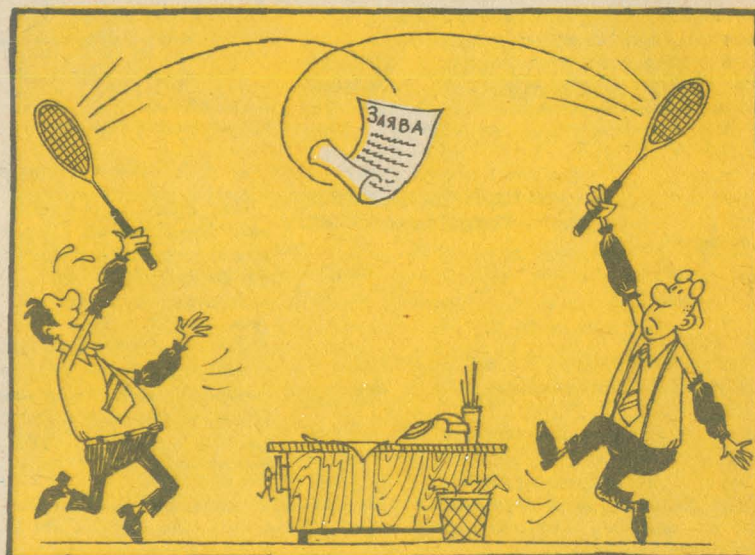
Мал. М. КОРДЮМ

«НІ ПУХУ, НІ ПЕРА»

Мал. В. ГЛИВЕНКА

«ЗВОРОТНИЙ ЗВ'ЯЗОК»

Мал. В. ЧМИРЬОВА

«Підкреслю, що справи в гуртожитку поліпшуються. Влаштуємо вечори відпочинку, багато буває лекцій, працює бібліотека. Мабуть, завдяки цьому за цей рік в гуртожитку не було організовано жодної бійки. Звичайно, це були наші упущення. Але тепер ми контролюємо все це. Йдемо назустріч побажанням мешканців».

(3 виступу).

Надіслав В. БАЛАБАЄНКО.

«Великим тормозом на фермах є механізація».

«Корова добра, молода, дає багато молока, молоко жирне, не б'ється, але з лица погана».

(3 протоколів).

Надіслав М. КУШПЕЛА.

«Ось і ще одна осінь. Чомусь завжди вона викликає гостру потребу в самоочищенні».

(3 газети).

Надіслав Б. ЗАХУТНІЙ.

«У цьому плані характерні останні кадри, які дивляться як кульмінація і сприймаються як висновок картини».

(3 рецензії).

Надіслав С. ПАВЛЕНКО.

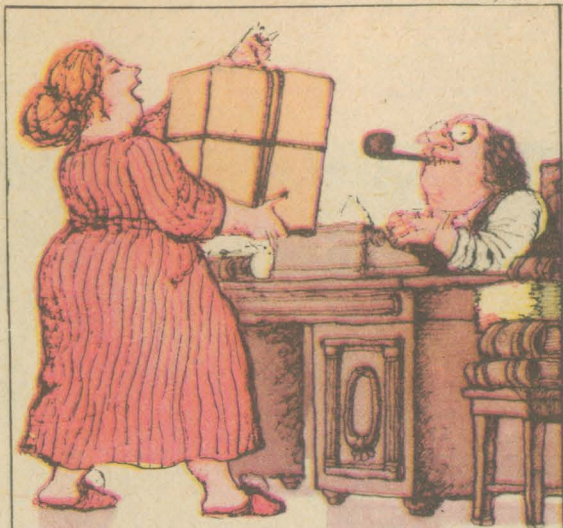
«Попереджаю трактористів, водіїв автомашин, іздових колгоспу, що в разі виявлення подібних випадків постановки дома техніки, коней, возів, вартість їх буде заноситися на рахунок винних як використання техніки і худоби в особистих цілях».

(Із розпорядження).

Надіслав Ю. БОНДАР.

«Клуб працює з 11-ти до 22 г.
Перерва на обід з 11-ти до 18 г.»

Надіслав Є. КРУПЕВИЧ.

— Тобі посилка з видавництва...

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...мешканцям села Круподеренці Погребищенського району Вінницької області і парильні не потрібно, коли вони думають про те, що до найближчої бані, аби попаритися та помитися, їм треба їхати за сім кілометрів аж у самісінський райцентр. Від цього їх так кидає у піт, наче після добрячої парильні.

...біля прилавків магазину, що у селі Хотивель (Волинська область), за останні три роки не виникло жодного непорозуміння між покупцем і продавцем. Пояснюється це не тим, що торговельники налагодили чітку роботу по зразковому обслуговуванню селян, а просто керівники Старовижівської райспоживспілки вже третій рік ремонтують сільмаг. Отже, покупцям у ньому робити нічого.

...у клубі, який розташовано у мікрорайоні селища Перечин Закарпатської області, ось уже п'ятнадцятий рік замість кіносеансу відбувається колективний сеанс написання скарг. Зміст їх, як правило, зводиться до того, що до приміщення клубу ніяк не прибудують кінобулку.

♦ Колектив другої тваринницької ферми колгоспу імені Шевченка (Гребінківський район) став переможцем соціалістичного змагання серед тваринників району. За це їх у райцентрі привітали і вручили нагороду — телевізор. Тільки користуватися телевізором їм не доводиться, бо секретар парторганізації колгоспу Москаленко І. С. поставив його у себе в кабінеті. Про це розповідалося у фейлетоні «Залізна логіка» (№ 11 журналу).

Як повідомив редакції завідувач відділом сільського господарства Полтавського обкому Компартії України тов. Спиця, Москаленку І. С. суворо вказано і попереджено про неприпустимість подібного. Телевізор тепер, як і належить, встановлено у кімнаті відпочинку молочно-товарної ферми № 2.

♦ У тому ж номері у замітці «Загартуємося!» «Перець» писав про те, що у місті Кам'янець-Подільсь-

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

кому (Хмельниччина) є чудовий дитячий садок «Олімпійський». Все в ньому є, навіть басейн. Та, на жаль, купатися там дітлахи не можуть, бо вода не підігрівається. І питання з опаленням ось уже п'ятий рік ніяк не вирішиться.

Після виступу «Перця» секретар Кам'янець-Подільського міськкому Компартії України тов. Лісовий повідомив, що у дитсадку проведено реконструкцію опалювальної системи. Без перебоїв нині працює і плавальний басейн.

♦ Працівники магазину в селі Олександрівське (Кримська обл.) товари продавали з націнкою, цукор відпускали мішками, склопосуду не приймали тощо. Лист про це надійшов до «Перця».

На прохання редакції Советський

районний комітет народного контролю перевіряв цього листа, а голова комітету А. М. Перминов повідомив, що матеріали перевірки було розглянуто на засіданні комітету. За виявлені порушення завідувач магазину Сафоновій З. І. оголошено суворо догану, а наказом правління райспоживспілки її з посади звільнено. На продавця цього магазину Гараніну накладено грошовий штраф.

♦ Пасажири, що їхали у вагоні № 8 (поїзд № 691), поскаржилися «Перцеві» на те, що провідник цього вагона Мацик М. Д. у вагоні не прибирала, часом не забезпечувала, поведилася нечестно.

Виконуючий обов'язки начальника Львівського відділення Львівської залізниці С. В. Бондарчук повідомив

редакції, що за грубе порушення інструкції провідника пасажирських вагонів Мацик М. Д. переведено на роботу з нижчою зарплатою. А начальника поїзда № 691 Бабірада Н. І. за відсутність належного контролю за роботою провідників з посади звільнено.

♦ В одному з листів, що надійшов до редакції, повідомлялося про те, що комірник колгоспу імені Кірова (Київська обл.) Мойсєєнко Т. М. зловживає службовим становищем.

Як повідомив голова Переяслав-Хмельницького міського комітету народного контролю П. І. Ткаченко ревізією встановлено грубі порушення обліку, факти недбалого ставлення Мойсєєнко до своїх обов'язків. Рішенням правління колгоспу Мойсєєнко Т. М. від обов'язків комірника звільнено. А питання про її кримінальну відповідальність вирішується у районній прокуратурі.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: **В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО** (відповідальний секретар), **І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА** (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 22 (1184)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.10.84. Підписано до друку 31.10.84. БФ 01050. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друку. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2306000 прим. Зам. 06311.

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

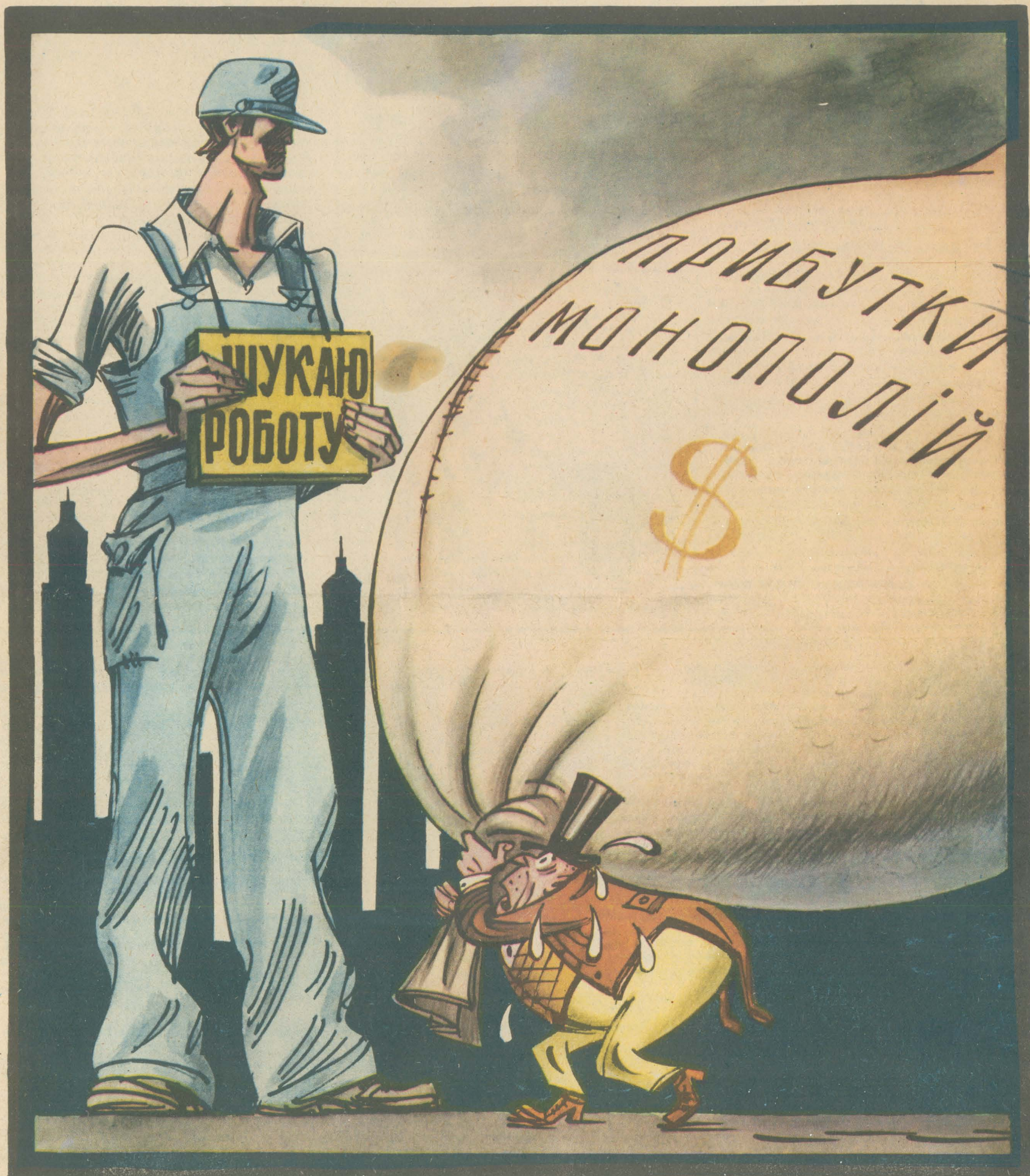
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировано reductorer
для rutracker.org

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Отсканировал reduktore
для rutracker.org

— А у мене, як бачиш, ноша важча.